

บทที่ 2

ประวัติและความเคลื่อนไหวของการแนะแนว

ประเทศไทย

การแนะแนวในช่วงแรกเริ่ม

ปรากฏการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจที่มีผลต่อการแนะแนว

สหรัฐอเมริกา

ประวัติการแนะแนวอาชีพ

การเคลื่อนไหวเรื่องแนะแนวอาชีพในมลรัฐต่าง ๆ

แนะแนวระยะหลังพาร์สัน

สรุป

บทที่ 2

ประวัติและความเคลื่อนไหวของการแนะแนวในประเทศไทย

เนื่องจากการแนะแนวอาชีพ จัดเป็นหัวใจส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการแนะแนว ดังนั้น เมื่อพูดถึงประวัติการแนะแนวอาชีพ จึงหนีไม่พ้นที่จะต้องพูดถึงประวัติของการแนะแนวทั้งหมด ยิ่งกว่านั้น ความเคลื่อนไหวของการแนะแนวส่วนใหญ่ก็ยังเกี่ยวข้องกับ ความเคลื่อนไหวของการแนะแนวอาชีพอย่างแยกไม่ออก

การแนะแนวในช่วงแรกเริ่ม

อาจจะกล่าวได้ว่า แนวความคิดในเรื่องการแนะแนวอาชีพในประเทศไทย ได้ก่อตัวเป็นรูปร่างมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า แม้ว่า การดำเนินงานอย่างเป็นทางการยังไม่กำเนิดขึ้นมาเลยก็ตาม หลักฐานยืนยันที่พอจะนำมาอ้างอิงประกอบได้นั้น มาจากหนังสือรายงานของกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการ) ซึ่งได้กล่าวไว้ในบันทึกการประชุมของผู้บริหารความตอนหนึ่งว่า

“...การเลือกหาเลี้ยงชีพนั้น ครูไม่ควรเลือกให้เด็ก ตามใจชอบของครู ควรให้ผู้ปกครองของเด็กเป็นผู้เลือกดีกว่า...เว้นไว้แต่ว่าเด็กที่มีปัญญาสามารถเป็นพิเศษ สมควรแก่ฐานะที่ยิ่งขึ้นไปกว่าสกุลของตน ก็ให้ครูแนะแนวช่วยเหลือผู้ปกครองให้เด็กเช่นนั้นเล่าเรียนสูงขึ้นไป ควรแก้ปัญหาคำความสามารถของเขา...”¹

จากข้อความที่ยกมาอ้างจะเห็นได้ว่า ได้มีการคำนึงถึงเรื่องของการแนะแนวทางการศึกษาและอาชีพอย่างคร่าว ๆ บ้างแล้ว แม้จะยังไม่ละเอียดถึงขั้นตอนและวิธีการก็ตาม แต่ก็แสดงว่า ผู้บริหารการศึกษาในสมัยนั้น ก็เริ่มให้ความสนใจแก่ทิศทางการเลือกอาชีพ และการศึกษาของเด็กแล้ว

ต่อมาในปีการศึกษา 2455 มีหลักฐานปรากฏว่าทางกระทรวงธรรมการ ได้จัดให้มีการประชุมในระดับผู้บริหารการศึกษาชั้นสูง โดยมี เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี เป็นประธานมีสาระสำคัญที่จะให้ครูแนะแนวเด็กให้เรียนตามความสนใจ และความสามารถทางสติปัญญา

¹ รศ. จำเนียร ช่างโชติ และคณะ *ข้อสมเทศทางอาชีพ* หน้า 3

ช่วงการวางรากฐานการแนะแนว (พ.ศ. 2490-2500)

ในช่วงระยะปี 2490 ถึง 2500 การแนะแนวอาชีพได้มีจัดตั้งเป็นรูปร่างที่เด่นชัดมากขึ้นเป็นลำดับดังนี้คือ

ในวันที่ 21 มีนาคม 2491 จากบันทึกของ ม.ล.ปิ่น มาลากุล เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และกรมวิชาการ ก็ได้มีการจัดตั้งขึ้นไม่นานนัก ทางกระทรวง ก็ได้ตั้ง “กองการศึกษาประชากร” ขึ้น มีหน้าที่แนะแนวการศึกษาและอาชีพของเด็ก จัดทัศนศึกษา ให้คำแนะนำทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ และจัดโรงเรียนเด็กพิการด้วย

ในปี พ.ศ. 2495 กองการศึกษาประชากร ซึ่งได้เปลี่ยนชื่อเป็น กองเผยแพร่การศึกษา มีบทบาทสำคัญในอันที่จะส่งเสริมการแนะแนวให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นเป็นลำดับ โดยทางกองได้แยกงานออกเป็น 2 แผนกคือ

ก) แผนกเผยแพร่การศึกษา

ข) แผนกแนะนำการศึกษาและอาชีพ

ปี พ.ศ. 2496 มีการทดลองและปรับปรุงการศึกษาขึ้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ ได้ริเริ่มระบบการทดสอบแบบปรนัย จัดบริการแนะแนวทางการศึกษาช่วยให้นักเรียนเลือกเรียนให้เหมาะสมตามหลักสูตรมัธยมแบบประสมขึ้น จัดเป็นการเริ่มบริการแนะแนวขึ้นเป็นครั้งแรกในโรงเรียน นอกจากนี้ ก็มีการทดสอบเขาวนนักเรียนทุกคนในโรงเรียน

ต่อมา พ.ศ. 2497 มีการใช้ศัพท์คำว่า “แนะแนว” ขึ้น ในระบบการศึกษา และพัฒนากิจการแนะแนวให้ก้าวหน้ามากขึ้น ทางกระทรวงฯ ได้โอนกองเผยแพร่การศึกษา มาอยู่ที่สำนักงานปลัดกระทรวง และเปลี่ยนชื่อแผนกแนะนำการศึกษาและอาชีพ เป็น “แผนกแนะแนวการศึกษาและอาชีพ” และมีการใช้สื่อมวลชนในการโฆษณาแนะแนว การศึกษามากขึ้น

ช่วงการขยายงานแนะแนว (พ.ศ. 2500-2508)

เมื่อแผนกแนะแนวการศึกษาและอาชีพได้จัดตั้งขึ้นนั้น ได้มีหน้าที่หลักคือช่วยแนะนำนักเรียนให้เข้าเรียนต่อในสถาบันต่าง ๆ จัดทำเอกสารและเผยแพร่ความรู้ ออกอากาศทางวิทยุ ชี้ทางการศึกษาต่อให้ผู้สำเร็จการศึกษา

ในช่วงปี 2500 ปรากฏว่ามีโรงเรียนมัธยมหลายแห่งในพระนครและธนบุรี หันมาสนใจบริการแนะแนว และบางแห่งก็ได้มีการให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน

ในขณะเดียวกัน เมื่อปี 2503 ทางกระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดสัมมนาการแนะแนว การศึกษาและอาชีพขึ้น เพื่อสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนากิจการแนะแนว โดยมี กองเผยแพร่การศึกษารับมอบหมายให้ทำหน้าที่ประสานงานบุคคลในวงการแนะแนว เพื่อ วัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมและพัฒนางานแนะแนวให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

ต่อมาในปี 2504 ทางกอง ฯ ได้จัดประชุมสัมมนาแนะแนวอาชีพขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งผลจากการประชุมในครั้งนี้ก็คือ ทางกระทรวง ฯ ได้จัดตั้งคณะกรรมการแนะแนว ระดับกระทรวงขึ้น ชื่อว่า "คณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ" ประกอบด้วย ผู้แทนจากสถาบันต่าง ๆ ทั้งในและนอกกระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่วางนโยบาย งานแนะแนว และเป็นพี่ปรึกษาของหน่วยราชการทั่วไป รวมทั้งช่วยเหลือโรงเรียนที่ริเริ่ม จัดงานบริการแนะแนวขึ้นในโครงการทดสอบ 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดบวรนิเวศ โรงเรียน สุวรรณวิทยาคม โรงเรียนสตรีประเทืองวิทย์ และโรงเรียนอำนวยการศิลป์พระนคร รวมทั้ง โรงเรียนในจังหวัดอยุธยาอีก 5 โรงเรียน

ปี 2506 มีการจัดประชุมแนะแนวการศึกษาและอาชีพขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เผยแพร่ การแนะแนวอาชีพให้กว้างขวางขึ้น

พ.ศ. 2508 ทางคณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ เสนอขอให้ทางคุรุสภา รับรองหลักการแต่งตั้งบุคลากรตำแหน่งครูแนะแนว และผู้ช่วยครูแนะแนวในโรงเรียนได้

ในช่วงของการขยายงานแนะแนวนี้ นอกจากทางกระทรวงศึกษาธิการจะทำหน้าที่ ส่งเสริมและเผยแพร่ทางด้านแนะแนวอาชีพแล้ว ทางหน่วยราชการอื่น ๆ ก็ได้มีการ เริ่มดำเนินงานแนะแนวให้ก้าวหน้ามากขึ้นไปด้วย กล่าวคือ

ในราวปี 2503 ทางกรมแรงงานได้เข้ามามีบทบาทให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชน ที่ประสบปัญหาในการเลือกอาชีพและการทำงาน โดยจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปให้ความกระจ่าง ในการเลือกอาชีพแก่นักเรียนตามสถาบันต่าง ๆ ตลอดจนให้ข้อมูลและข้อคิดเห็นในเรื่อง ของการก้าวสู่โลกของงานอาชีพ ตลาดแรงงาน และความต้องการบุคลากรในอาชีพต่าง ๆ รวมถึงแหล่งสมัครงาน นอกจากนี้ ก็ยังได้มีการจัดทำเอกสารทางอาชีพในระดับต่าง ๆ เช่น คู่มือการจัดประเภทมาตรฐานทางอาชีพ

ข่าวสารตลาดแรงงาน

เอกสารแนะแนวอาชีพ

ข่าวสารอาชีพ

เป็นต้น

นอกจากกรมแรงงานแล้ว หน่วยงานนิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ก็ได้จัดให้มีเจ้าหน้าที่
แนะแนวประจำหน่วย หรือศึกษานิเทศก์ ช่วยส่งเสริมการแนะแนวในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้ง
ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างกว้างขวาง มีการพิมพ์แบบระเบียบนสะสมให้โรงเรียน
ทดลองใช้ในการแนะแนว มีการส่งบุคลากรไปเรียนต่อต่างประเทศเพิ่มขึ้น ส่วนทางด้าน
กรมการฝึกหัดครู ก็จัดให้มีการอบรมการแนะแนวเช่นเดียวกัน

ในส่วนของการ **ผลิตบุคลากร** ทางด้านแนะแนวก็ปรากฏว่า ในราวปี พ.ศ. 2504
แผนกวิชาจิตวิทยาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ พ.ศ. 2507 วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ได้เปิดหลักสูตรระดับปริญญาโท และประกาศนียบัตรชั้นสูง
สาขาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนวของจุฬาฯ และสาขาการแนะแนวของประสานมิตร
ขึ้น ทำให้มีบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการแนะแนวเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

ช่วงการเพิ่มพูนความรู้ทางด้านแนะแนว

ตั้งแต่ ปี 2509 จนถึงปัจจุบัน ปรากฏว่า การแนะแนวได้ขยายขอบเขตออกไปอย่าง
กว้างขวาง โดยมีการจัดการฝึกอบรมให้ความรู้และฝึกบุคลากรแนะแนวอย่างมากมาย
ดังจะเห็นได้ต่อไปนี้

ปี พ.ศ. 2509 มีการจัดฝึกอบรมครูแนะแนว หลักสูตรระยะสั้นขึ้น เป็นการนัดสัมมนา
อบรมครูใหญ่-อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลางขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมี
วัตถุประสงค์ให้ผู้เข้าประชุมมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อการจัดบริการแนะแนวขึ้น
ในโรงเรียน

ปี พ.ศ. 2510 มีการจัดสัมมนาในระดับเดียวกันนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพ
การดำเนินงานแนะแนวให้ก้าวไกลยิ่งขึ้น

พ.ศ. 2511 กองเผยแพร่การศึกษาร่วมกับวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
จัดการอบรมเจ้าหน้าที่แนะแนวระดับครูแนะแนว และผู้ช่วยขึ้น มีการวางโครงการขยาย
งานทั่วราชอาณาจักร โดยมีคณะกรรมการวางแผนโครงการศึกษาและอาชีพ เป็นผู้
ดำเนินการวางแผน นอกจากนี้ ก็มีการปรับปรุงเครื่องมือและแบบทดสอบที่จะใช้เป็น
มาตรฐานในการแนะแนว

ในปี พ.ศ. 2512 ได้มีการจัดอบรมบุคลากรทางการแนะแนวขึ้นหลายครั้ง ทั้งใน
ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ตามความต้องการของหน่วยงานเหล่านั้น

ปี พ.ศ. 2513 ทางกอง ๔ ได้เสนอโครงการจัดตั้งศูนย์สนเทศการแนะแนว (Guidance Information Centers) ให้เข้าอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519)

นอกจากนั้น ในปีเดียวกันนี้ก็ได้มีการจัดอบรมสัมมนาครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่อีกหลายรุ่น ในเรื่อง “การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา” รวมทั้งจัดแนะแนวการศึกษาต่อทางสถานีวิทย์ต่าง ๆ ด้วย

พ.ศ. 2514 มีการจัดอบรมเกี่ยวกับเรื่อง “แนวคิดใหม่ในการบริหารงานแนะแนว” ให้กลุ่มครู อาจารย์ฟังอีกหลายรุ่น และร่วมกับทางวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จัดอบรมเจ้าหน้าที่แนะแนวพิเศษภาคฤดูร้อนขึ้นด้วย

พ.ศ. 2515 ทางกอง ๔ ร่วมกับกองอาชีวศึกษา จัดสัมมนาครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ส่วนภูมิภาค อบรมเรื่อง การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนขึ้น และยังได้จัดทำเอกสารเผยแพร่ รวมทั้งคู่มือการแนะแนวและโรงเรียนทั่วไปอีกด้วย

ในระยะต่อมาการแนะแนวก็ได้มีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้นทุกที มีโรงเรียนทั้งในระดับประถมและมัธยม รวมทั้งสถาบันการศึกษาในระดับอุดม ๔ ก็ได้ให้ความสำคัญและเห็นความจำเป็นในการจัดบริการแนะแนวแก่นักเรียน นักศึกษามากขึ้น กองเผยแพร่การศึกษาซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ” สังกัด กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ก็ได้ทำหน้าที่เป็นแหล่งกลางในการเผยแพร่ความรู้ทางด้านแนะแนวให้กับสถาบันที่สนใจทุกระดับ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยจัดเป็นรูปของโครงการอบรม ทำเอกสารเผยแพร่ อุปกรณ์ทางด้านการแนะแนว และให้บริการแนะแนวการศึกษาและอาชีพแก่ผู้สนใจทั่วไป

ปี พ.ศ. 2518 มีความก้าวหน้าทางด้านการผลิตบุคลากรอีกระดับหนึ่งเกิดขึ้น คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ผลิตบัณฑิตสาขาวิชาเอกแนะแนว ในระดับปริญญาตรีขึ้นเป็นแห่งแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2520 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็ได้เปิดสอนระดับปริญญาโท ในสาขาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว และในปี พ.ศ. 2523 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ก็ได้ผลิตบัณฑิตสาขาวิชาเอกแนะแนวขึ้นเช่นกัน ในระดับปริญญาตรี

นอกจากนี้ ในปัจจุบันก็ได้มีวิทยาลัยครูหลายแห่งที่หันมาสนใจและผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี ทางสาขาแนะแนวมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2520 มีความเคลื่อนไหวที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งของการแนะแนวที่เกิดขึ้นในประเทศไทยคือ การรวมตัวกันขึ้นของกลุ่มครู อาจารย์และผู้สนใจในการแนะแนว ก่อตั้งเป็น "สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย (ส.น.น.ท.) (The Guidance Association of Thailand มีชื่อย่อว่า G.A.T.) มีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นตัวกลางประสานงานให้กับผู้ที่อยู่ในวิชาชีพแนะแนว เพื่อดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เช่น

แลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการ

เป็นศูนย์กลางการวิจัยทางด้านแนะแนว

ส่งเสริมการจัดบริการแนะแนวในสถาบันการศึกษา

ให้บริการแนะแนวและประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว²

หากเราจะมาพิจารณาถึงความเคลื่อนไหวของการแนะแนวอาชีพในประเทศไทยเท่าที่ได้กล่าวมาคร่าว ๆ แล้วจะเห็นว่า การแนะแนวอาชีพมีการเคลื่อนไหวที่ต่อเนื่องมาโดยตลอด แม้ว่าในบางช่วงอาจจะรวมอยู่กับการแนะแนวการศึกษาก็ตาม แต่ก็หนีไปไม่พ้นที่จะแนะแนวเพื่อให้ไปประกอบอาชีพใดอาชีพหนึ่งในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันเมื่อมีปรากฏการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจที่รัดตัว การแนะแนวอาชีพยังมีบทบาทมากขึ้นในวงการศึกษาของไทยดังจะกล่าวต่อไป

ปรากฏการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจที่มีผลต่อการเคลื่อนไหวของการแนะแนวอาชีพในปัจจุบัน

ปรากฏการณ์ที่น่าห่วงใยในรอบ 10 ปีที่ผ่านมาของสังคมไทย เรื่องหนึ่งเห็นจะได้แก่ ปัญหาว่างงาน ของผู้จบอาชีวศึกษา ผีกัดครุและอุดมศึกษา จากรายงานการศึกษาที่ทำโดยทบวงมหาวิทยาลัย เรื่องภาวะการหางานทำของบัณฑิต รุ่นปี 2523-2524 พบว่า "ในจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษารวม 31,026 คนนั้น มีบัณฑิตที่กรอกใบสำรวจ 25,172 คน (81.13%) เป็นผู้ที่ยังมิได้ทำงาน 7,031 คน (27.93%) และเป็นผู้ที่ทำงานแล้ว 18,141 คน (72.07%)"³

² ผศ. คมเพชร ฉัตรศุภกุล "การแนะแนวเบื้องต้น" หน้า 26

³ รายงานสรุปการประเมินผลเบื้องต้นเรื่องภาวะการหางานทำของบัณฑิต รุ่นปี 23-24 โดย ทบวงมหาวิทยาลัย, หน้า 2

จากการวิจัยยังพบว่า ตัวเลขของบัณฑิตว่างงานนี้มีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี เพราะสถาบันการศึกษาในระดับสูง มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว อันสืบเนื่องมาจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นบวกกับค่านิยมในการศึกษาสูงของคนไทย รวมทั้งระบบการผลิตของสถาบันอุดมศึกษา ยึดเอาความสามารถในการผลิตเป็นหลัก มิได้คำนึงถึงความต้องการของตลาดแรงงาน ทำให้บัณฑิตบางสาขาล้นตลาด แต่ในขณะเดียวกันบัณฑิตในบางสาขาก็ยังเป็นที่ขาดแคลนอยู่เช่นเดิม⁴ นอกจากนี้ ตัวบัณฑิตเองก็มีคุณสมบัติไม่ตรงกับความต้องการของนายจ้าง ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีผลกระทบโดยตรงกับการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ เพราะสภาพที่ปรากฏอยู่ก็คือ

“ผู้จบการศึกษาต้องแข่งขันกันเพื่อเข้าสู่โลกของอาชีพที่มีจำกัด

จำนวนหนึ่งได้อาชีพที่ตรงกับความรู้ ความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และบุคลิกภาพของตน เกิดความพึงพอใจในงานนั้น ๆ

อีกจำนวนหนึ่ง จำใจต้องทำงานทั้งที่ไม่ใครจะชอบ และคิดที่จะเปลี่ยนงาน หรือเรียนให้สูงขึ้น หรือทนทำงานอยู่อย่างนั้น และจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถหางานทำได้ จึงว่างงานอยู่ ซึ่งกรณีนี้ถือว่าเป็นการสูญเสียทางทรัพยากรที่ใช้ในการลงทุนทางการศึกษาที่สำคัญมาก”⁵

ถ้าพิจารณาปัญหาดังกล่าวให้ดูจะเห็นว่า เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องไปถึงการแนะแนวอาชีพระดับชาติ หากปล่อยทิ้งไว้ย่อมเป็นการบั่นทอนทั้งเศรษฐกิจของชาติ และสภาพจิตใจของบัณฑิตเหล่านั้นอย่างประมาณค่ามิได้

เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2526 คณะรัฐมนตรีเศรษฐกิจจึงได้มีมติให้ดำเนินมาตรการเร่งด่วนที่จะช่วยเหลือบัณฑิตว่างงาน และหามาตรการรองรับผู้ที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาในอนาคตด้วยวิธีการหลายรูปแบบ เป็นต้นว่า

⁴ ผศ.ดร.สุมาลี นิตยานนท์, “ระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษา” จากเอกสารการประชุมระดับปฏิบัติการ เรื่อง ระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษา จัดทำโดย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 5 - 7 พ.ย. 26

⁵ จริยา สิงคณิกา “การพัฒนาแนะแนวอาชีพเพื่อการมีงานทำ” จากหนังสือของ ปรีชา ทัพพะกุล ณ อุทยาน และ วีรพจน์ เวชประสิทธิ์ “อาชีพศึกษาและการแนะแนวอาชีพ”, หน้า 40 - 50

จัดให้มีตลาดนัดแรงงานเป็นครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เพิ่มมาตรการส่งเสริมการลงทุนโดยให้บริการศึกษาของภาคเอกชน

และที่สำคัญคือ ให้กระทรวงศึกษาธิการ ทบวงมหาวิทยาลัย และกรมแรงงาน ร่วมกันจัดระบบการแนะแนวอาชีพ เพื่อเตรียมตัวรับแรงงานที่มีความรู้ระดับสูง ที่จะจบ การศึกษา และให้ทำงานประสานกับคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ อย่างใกล้ชิด

ผลจากการสัมมนาในระดับชาติในครั้งนี้ ทางคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ได้สรุปไว้ดังนี้คือ

1. ที่ประชุมเห็นพ้องต้องกันว่า ระบบแนะแนวอาชีพเป็นกระบวนการต่อเนื่องไป ถึงการติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้มีการศึกษา และการบริการจัดหางานในบางระดับ งานแนะแนวอาชีพเป็นงานที่ได้ทำมานานแล้ว แต่ต่างคนต่างทำ จึงได้ตกลงว่าต่อไปนี้จะ ทำร่วมกัน และพัฒนาปรับปรุงการทำงานแนะแนวอาชีพให้เป็นระบบมากขึ้น ตั้งแต่ปี 2527 เป็นต้นไป

2. การพัฒนาปรับปรุงการแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษาที่ประชุมเห็นด้วย กับโครงการพัฒนาระบบแนะแนวอาชีพที่ผู้เข้าประชุมเสนอ กระทรวงศึกษาธิการ และ ทบวงมหาวิทยาลัย รับว่าจะจัดศูนย์ประสานงานแนะแนวอาชีพภายในกระทรวงและทบวง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติรับเป็นศูนย์กลางระบบแนะแนวอาชีพ

3. ที่ประชุมได้ทำความตกลงกันว่า ในปี 2527 สถาบันการศึกษา ตั้งแต่ระดับ มัธยมขึ้นไป จะร่วมปฏิบัติงานปรับปรุงระบบข้อมูลการติดตามผล การปฏิบัติงาน และ ประเมินผลการจัดการศึกษา โดยมีแบบฟอร์มร่วมกัน ปฏิบัติงานระยะเวลาเดียวกัน จะ มีสรุปผลและเผยแพร่ข้อมูลให้รู้ร่วมกันอย่างกว้างขวาง

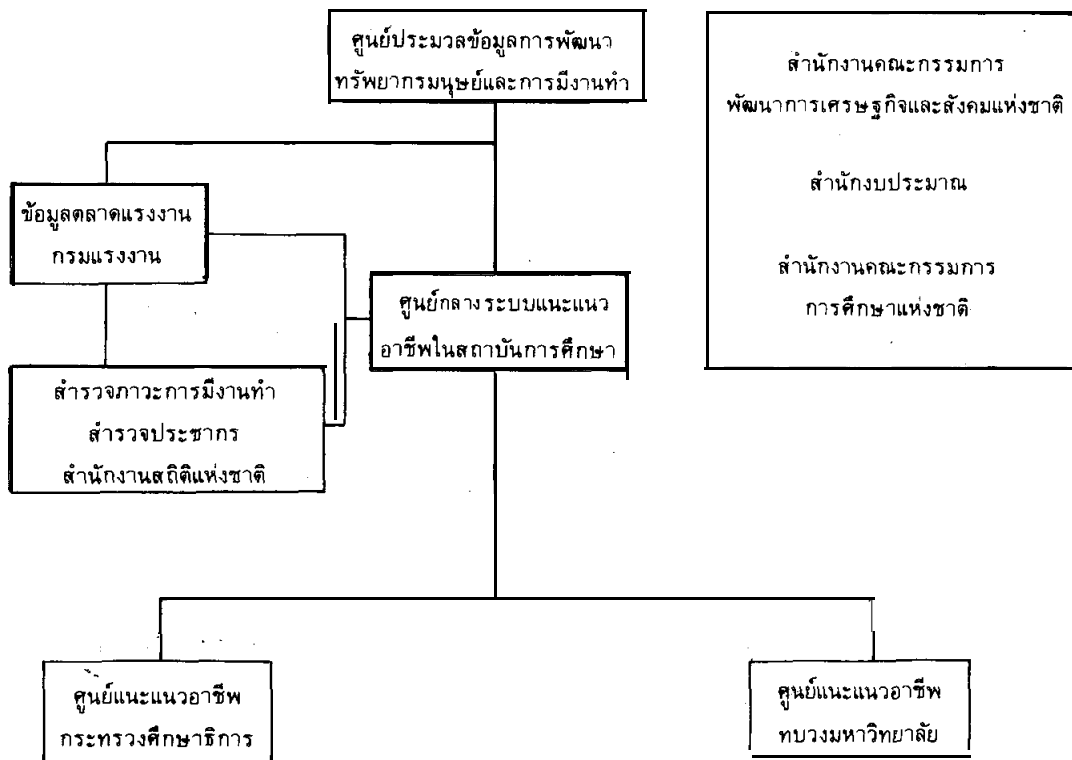
4. สถาบันการศึกษาตั้งแต่ระดับวิทยาลัยอาชีวศึกษา จนถึงอุดมศึกษา ทั้งของ รัฐและเอกชน จะให้ความสำคัญกับงานบริการจัดหางานมากขึ้น ส่วนในระดับมัธยมศึกษา จะเป็นงานแนะแนวอาชีพมากขึ้น และจะปรับปรุงการเพิ่มประสบการณ์อาชีพให้นักเรียน โดยทดลองนำไปดูงานในสถานประกอบการ

5. จะมีการนำผลที่ได้จากการปรับปรุงระบบข้อมูล และงานบริการจัดหางานมา ประมวลวิเคราะห์ เพื่อนำไปใช้ในการปรับเป้าหมายการรับนักเรียน นิสิต นักศึกษา ภายในปี พ.ศ. 2528 ส่วนการปรับปรุงคุณภาพและปรับหลักสูตรก็จะได้เริ่มพิจารณา ควบคู่กันไป⁶

⁶ จริยา สิงคณิภา, "การพัฒนาระบบแนะแนวอาชีพเพื่อการมีงานทำ" อ้างแล้ว หน้า 53-54

จะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันปัญหาการแนะแนวอาชีพ กำลังได้รับความสนใจในระดับชาติจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน การเคลื่อนไหวครั้งใหม่ของรัฐบาลโดยทางสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ย่อมก่อให้เกิดแรงผลักดันที่จะช่วยทำให้การแนะแนวอาชีพในระดับทั้งของโรงเรียนมัธยมและสถาบันระดับอุดมศึกษา มีการตื่นตัวที่จะจัดการแนะแนวอาชีพให้เป็นระบบที่เอื้อประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างแท้จริง และถ้าทุกฝ่ายปฏิบัติได้ตามเป้าหมาย ก็ย่อมหมายถึงผลดีที่จะเกิดต่อบุคคล ชุมชน และสังคมของชาติในที่สุด

แผนภูมิระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษา

1.1 ศูนย์กลางระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษา มีหน้าที่ประสานงานกับหน่วยต่าง ๆ ในระบบแนะแนวอาชีพและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการบริหารศูนย์มาจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานประมาณ ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ กรมแรงงาน สำนักงานสถิติแห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหนึ่ง

1.2 ศูนย์แนะแนวอาชีพทบวงมหาวิทยาลัย มีหน้าที่รับผิดชอบ ในการปฏิบัติงานทุกขั้นตอนของระบบแนะแนวอาชีพที่สัมพันธ์กับสถาบันการศึกษาในสังกัด และประสานงานกับศูนย์แนะแนวส่วนกลาง

1.3 ศูนย์แนะแนวอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานทุกขั้นตอนของระบบแนะแนวอาชีพ ที่สัมพันธ์กับสถาบันการศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และประสานงานกับศูนย์กลางระบบแนะแนวอาชีพ

1.4 ข้อมูลตลาดแรงงาน กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการจัดตั้ง มีหน้าที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานแนะแนวอาชีพในส่วนของกรมแรงงานประสานงานอย่างใกล้ชิดกับศูนย์กลางแนะแนวอาชีพ สำหรับสถาบันการศึกษา ทั้งในด้านการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและตลาดแรงงาน ซึ่งผลิตโดยศูนย์และข้อมูลจากการจัดตลาดนัดแรงงาน

1.5 ศูนย์ประมวลข้อมูลการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการมีงานทำ มีหน้าที่ประสานงานระหว่างศูนย์กลางระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษา กับศูนย์ข้อมูลตลาดแรงงาน และงานสำรวจภาวะการมีงานทำของสำนักงานสถิติแห่งชาติ และวิเคราะห์ผลการมีงานทำและการว่างงานของผู้มีการศึกษา และจัดทำข้อเสนอแนวทางการปรับปรุงปริมาณการและคุณภาพการจัดการศึกษาเป็นรายปี ส่งให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานประมาณพิจารณาปรับแผนการศึกษาเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบ⁷

⁷ ผศ.ดร.สุมาลี นิตยานนท์ "ระบบแนะแนวอาชีพในสถาบันการศึกษา" อ้างแล้ว หน้า 14-17.

ประวัติการแนะแนวอาชีพในสหรัฐอเมริกา

เมื่อก้าวถึงประวัติการแนะแนวแล้ว ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีการแนะแนวเจริญก้าวหน้ากว่าประเทศใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งนี้ เพราะสหรัฐอเมริกาได้เริ่มศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องการแนะแนวมาเป็นระยะเวลานาน และพัฒนารุ่งเรืองขึ้นมาเป็นลำดับจนถึงปัจจุบัน

การแนะแนวที่ได้เริ่มขึ้นเป็นรากฐานของการแนะแนวชนิดอื่น ๆ ก็คือ การแนะแนวอาชีพนั่นเอง

โรงเรียนที่เริ่มจัดบริการแนะแนวอาชีพขึ้นเป็นแห่งแรกนั้น ชื่อโรงเรียน California School of Mechanical Arts ตั้งอยู่ ณ เมือง San Francisco มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในปี 1895 โรงเรียนนี้มีวิชาชีพที่เปิดสอนให้นักเรียนเลือกเรียนหลายแขนง ตามคุณสมบัติและความถนัดของแต่ละบุคคล นับเป็นโรงเรียนที่เห็นความสำคัญของการแนะแนวอาชีพเป็นแห่งแรก

ในช่วงต้นของการแนะแนวในสหรัฐอเมริกานั้น มุ่งประเด็นการแนะแนวอาชีพเป็นหลัก เพราะปัญหาเรื่องการทำงานอาชีพเป็นสิ่งสำคัญของบุคคลมากกว่าการแนะแนวในเรื่องอื่น เช่น การศึกษา หรือปัญหาทางอารมณ์ สังคม บุคคลเมื่อเรียนสำเร็จจะต้องออกไปประกอบอาชีพ การให้บริการแนะแนวอาชีพจึงถือเสมือนสิ่งจำเป็นที่เกิดขึ้นก่อนการแนะแนวในด้านอื่น ๆ

การเคลื่อนไหวเรื่องแนะแนวอาชีพในมลรัฐต่าง ๆ

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีตัวแปรทางสังคมและสถานการณ์หลายอย่าง ที่ผลักดันให้การแนะแนวได้แพร่หลายออกไปตามมลรัฐต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว เป็นต้นว่า

ในมลรัฐมิชิแกน ที่โรงเรียน The Central High School เจสซี บี เดวิด (Jesse B. David, 1898) ได้เริ่มจัดให้มีการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมทั้งในด้านอาชีพการศึกษา และปัญหาทางอารมณ์อย่างมีระบบ)

ในมลรัฐนิวยอร์ก ปี ค.ศ. 1906 อีไล ดับบลิว วีเวอร์ (Eli. W. Weaver) ได้เริ่มโครงการตั้งสมาคมครู และเสนอให้มีที่ปรึกษาทางอาชีพ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนในการติดต่อกับนายจ้างเพื่อได้งานทำ

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวที่สำคัญที่สุดน่าจะเป็นการแนะแนวในนครบอสตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์ โดยนักสังคมสงเคราะห์ชื่อ แฟรงค์ พาร์สัน (Frank Parsons) ในปี ค.ศ. 1905

พาร์สัน ได้รับการยกย่องว่า เป็นบิดาแห่งการแนะแนวอาชีพ เพราะเขาได้วางหลักการเกี่ยวกับการแนะแนวไว้เป็นแนวปฏิบัติ ตั้งแต่แรกเริ่มจนแม้ในปัจจุบัน แนวความคิดของเขาก็มักยังได้รับความเชื่อถืออยู่

แนวความคิดในเรื่องแนะแนวของ พาร์สัน นั้น ปรากฏอยู่ในหนังสือ “การเลือกอาชีพ” Choosing a vocation เป็นหนังสือที่เขาเขียนขึ้น โดยเน้นถึง ความสำคัญของการเลือกอาชีพ การเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพ เพื่อความสำเร็จในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวความคิดในการเลือกอาชีพของ พาร์สัน นั้น เขาได้เน้นหลักใหญ่ 3 ประการด้วยกันคือ

การรู้จักตนเอง หมายถึง การเข้าใจในคุณสมบัติที่บุคคลมีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นความสนใจ ความสามารถ ความถนัด จุดเด่น รวมทั้งความต้องการ และทักษะต่าง ๆ ที่มี

คุณสมบัติที่จำเป็นของอาชีพต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ข้อมูลกว้าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของอาชีพ เพื่อการเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ เพื่อการเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพของบุคคล

ผสมผสานความเข้าใจตน และความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เพื่อใช้เป็นแนวทางตัดสินใจเข้าสู่อาชีพ

ถ้าพิจารณาให้ดีจะเห็นว่า แนวคิดของ พาร์สัน ทั้ง 3 ข้อก็คือ หลักใหญ่ ๆ ของกระบวนการแนะแนวอาชีพนั่นเอง แม้ในปัจจุบันให้บริการปรึกษาทางด้านอาชีพก็ยังหนีไม่พ้นการเข้าใจตนเอง เข้าใจลักษณะอาชีพที่สนใจ และการเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ จัดว่า พาร์สัน เป็นผู้บุกเบิก เป็นนักคิดผู้มีอัจฉริยะคนหนึ่งอย่างแท้จริง

นอกจากเป็นนักคิดที่มีความริเริ่มแล้ว พาร์สัน ยังเป็นนักปฏิบัติและนักบริหารที่มีความสามารถ เขาได้จัดตั้ง โครงการแนะแนวอาชีพขึ้น โดยมุ่งที่จะพัฒนาบุคคลในทุกด้าน เขาได้เน้นหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยเหลือบุคคลในการเลือก ฝึกฝนการแสวงหาอาชีพ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ในอาชีพที่ตรงกับความต้องการ

โครงการแนะแนวอาชีพของเขา นอกจากจะมุ่งช่วยเยาวชนและบุคคลทั่วไปในการเลือกเข้าสู่อาชีพแล้ว พาร์สัน ยังได้มีการวางแผนอบรมผู้ให้บริการปรึกษา หรือ Counselor เพื่อให้เข้าใจปรัชญาการแนะแนวอาชีพ สามารถออกไปช่วยเหลือแนะแนวบุคคลในสถาบันต่าง ๆ เช่น โรงเรียน วิทยาลัย บริษัท และองค์การธุรกิจอย่างกว้างขวางทั่วประเทศอีกด้วย

นอกจากนี้ พาร์สัน ยังพยายามแสวงหาเครื่องมือที่สามารถใช้ช่วยการแนะแนว
อีกด้วย แม้ว่าการใช้แบบทดสอบหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ในการแนะแนวจะไม่ใช่ที่รู้จัก
ในช่วงนั้นก็ตาม แต่เขาก็พยายามแสวงหาวิธีการทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ มาใช้ เช่น การ
ใช้มาตราส่วนประมาณค่า และการสัมภาษณ์ เป็นต้น

พาร์สัน ได้เรียกร้องให้ประชาชนทั่วไปหันมาเห็นคุณค่าและความสำคัญของการ
แนะแนวอาชีพ ทำให้งานแนะแนวได้รับเงินทุนช่วยเหลือ และสำนักงานแนะแนวได้พัฒนา
กว้างขวางออกไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ในปี 1908 สำนักงานแนะแนวอาชีพแห่งเมืองบอสตัน
The Boston Vocation Bureau จึงได้ถือกำเนิดขึ้น ตัวพาร์สันเองดำรงตำแหน่งเป็นทั้งผู้อำนวยการ
และผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับอาชีพของสำนักงานแห่งนี้

อาจกล่าวได้ว่า การแนะแนวอาชีพได้ก่อตั้งและแพร่ขยายไปได้อย่างรวดเร็ว ก็
เพราะผลงานของ แฟรงค์ พาร์สัน ผู้นี้เอง

การแนะแนวระยะหลังพาร์สัน

หลังจากที่ พาร์สัน ถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1908 การแนะแนวอาชีพก็ยังดำเนินการ
ต่อไป ภายใต้การนำของนักสังคมสงเคราะห์ ในอันที่จะช่วยเหลือเยาวชนที่ว่างงานให้มี
งานทำ การดำเนินงานของนักสังคมสงเคราะห์เหล่านี้ได้รับความร่วมมืออย่างยิ่ง จาก
ผู้บริหารโรงเรียนที่เล็งเห็นความสำคัญของปัญหานี้ ถึงกับมีการแต่งตั้งครูแนะแนว
(Teacher Counselor) ขึ้นในระดับโรงเรียนประถมและมัธยมในนครบอสตันในระยะหนึ่ง

ต่อมาในปี ค.ศ. 1910 แนช (Nash) ได้เข้ามามีบทบาทในการแนะแนวอาชีพ โดยเสนอ
ให้มีการเพิ่มหลักสูตรให้ความรู้ทางด้านอาชีพ สำหรับนักเรียนที่ยังลังเลในการตัดสินใจ
เลือกอาชีพ นอกจากนี้ ก็มีรายการเพิ่มพูนความรู้ทางข้อสนเทศ ด้วยวิธีการอื่น ๆ อีก
หลายประการ เป็นต้นว่า พานักเรียนไปชมการประกอบอาชีพนอกสถานที่ เชิญผู้ประกอบ
อาชีพมาบรรยายในสถาบันการศึกษา เป็นต้น

ปี ค.ศ. 1911 กูดวิน (Goodwin) ก็เป็นบุคคลอีกผู้หนึ่งที่ได้ช่วยทำให้การแนะแนวแพร่
ไปยังมลรัฐอื่น ๆ สิ่งที่กูดวิน ได้ทำเพิ่มเติมขึ้นมาก็คือ

- 1) จัดให้มีระเบียบประจำตัวนักเรียน เพื่อศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล
- 2) สอนให้นักเรียนเข้าใจเรื่องอาชีพไปด้วย ในขณะที่เรียนวิชาสามัญ

- 3) สอนให้รู้ลักษณะของอาชีพประเภทต่าง ๆ และคุณสมบัติที่จะทำให้การประกอบอาชีพนั้น ๆ เจริญก้าวหน้า
- 4) ให้รู้จักสถาบันที่ให้การศึกษาวชิชาชีพต่าง ๆ รวมทั้งมหาวิทยาลัยด้วย
- 5) จัดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรในโรงเรียน เพื่อให้สอดคล้องกับการไปประกอบอาชีพหรือศึกษาวชิชาชีพต่อไป⁸

จะเห็นได้ว่า ความคิดของกูดวินนั้น ได้ช่วยส่งเสริมให้ความสำคัญของการแนะแนวอาชีพได้กว้างขวางและครอบคลุมออกไปอีก ทำให้กิจการแนะแนวได้มีการพัฒนาออกไปอย่างรวดเร็ว

ในขณะเดียวกัน ทางนครบอสตันก็ได้มีการเคลื่อนไหวจัดตั้งแหล่งข่าวสารทางอาชีพขึ้น (The Vocational Information Department) ผลิตเอกสารเกี่ยวกับการงานทางอาชีพส่งออกไปยังโรงเรียนต่าง ๆ ช่วยให้ครูแนะแนวได้มีข้อมูลทางอาชีพที่สามารถบอกนักเรียนได้สะดวกยิ่งขึ้น และในปี 1910 การประชุมระดับชาติในเรื่องกิจการแนะแนวของสหรัฐก็ถูกจัดขึ้น ณ เมืองบอสตัน นี้เอง จัดเป็นจุดเริ่มต้นของการจัดตั้งสมาคมแนะแนวอาชีพแห่งชาติ ของสหรัฐอเมริกา (The National Vocational Guidance Association)

การแนะแนวในช่วงปี ค.ศ. 1900-1930 กิจการแนะแนวก็ได้มีการพัฒนาเรื่อยมาเป็นลำดับหลายโรงเรียน ทั้งผู้บริหารและนักการศึกษาก็ได้ให้ความสนับสนุนด้วยดี ความสนใจในด้านการแนะแนวได้ขยายออกไปจากเมืองบอสตัน สู่มลรัฐอื่น ๆ อย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ดี แม้ว่าการแนะแนวจะแพร่หลายมากขึ้นก็ตาม แต่เนื่องจากยังเป็นสิ่งใหม่อุปกรณ์ที่ทันสมัยต่าง ๆ ยังไม่มี เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้จึงเป็นการทดลองที่มีทั้งได้ผลและไม่ได้ผล แต่ก็นับว่าไม่เป็นอุปสรรค ความสนใจในกิจการแนะแนวได้แพร่ขยายไปในระดับชาติแล้ว

ช่วงหลังปี ค.ศ. 1930 เป็นต้นมา สหรัฐอเมริกามีปัญหาการว่างงาน และเศรษฐกิจตกต่ำ แต่สถานการณ์ดังกล่าวกลับเอื้ออำนวยต่อการแนะแนวอาชีพ ทั้งนี้ ก็เป็นเพราะรัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญที่จะให้การแนะแนวอาชีพเข้ามาช่วยแก้ปัญหา โดยให้มีการแนะแนวเรียนในสาขาวิชาที่ตลาดต้องการ เพื่อป้องกันปัญหาคนล้นงาน

ในช่วงหลัง ๆ นี้ ได้มีการประชุมระดับชาติเกี่ยวกับการแนะแนวบ่อยครั้ง รัฐบาลกลางและฝ่ายที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้ให้ความสนใจและสนับสนุน ทั้งทางด้านนิติบัญญัติและการจัดสรรงบประมาณ มีการจัดบริการแนะแนวอาชีพในระดับ

⁸ บุญประสิทธิ์ กนกสิงห์ และคณะ "แนะแนวเชิงปฏิบัติ" หน้า 70

นอกและในสถาบันการศึกษา ให้บริการข่าวสารทางด้านอาชีพและแนวโน้มของการประกอบอาชีพ ส่วนทางด้านมหาวิทยาลัยก็มีการเปิดสอนวิชาการแนะแนว ในช่วงปี ค.ศ. 1949 เรื่อยมาเป็นลำดับ

สรุปได้ว่า กิจการแนะแนวในสหรัฐอเมริกา ได้มีผู้ริเริ่มหลายท่าน และได้รับการสนับสนุนจากทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ประกอบกับสภาวะทางเศรษฐกิจและการเมืองบางประการทำให้การแนะแนวของสหรัฐอเมริกา ได้มีการพัฒนารุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว มีการให้บริการแนะแนวทั้งทางด้านการศึกษา และด้านส่วนตัวควบคู่ไปกับการให้บริการทางด้านอาชีพ ในด้านบุคลากรก็มีการให้การศึกษาทางด้านแนะแนวในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อผลิตบุคลากรแนะแนวออกมาสนองความต้องการของสังคมมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า การเคลื่อนไหวในเรื่องการแนะแนวอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นของไทยหรือของสหรัฐอเมริกา ได้เกิดขึ้นอย่างไม่เป็นทางการมาเป็นเวลานานแล้ว ต่างกันที่ว่า ทางสหรัฐอเมริกานั้น มีตัวบุคคลและสถานการณ์ผลักดันให้รัฐบาลและเอกชนหันมาให้ความสำคัญกับการแนะแนวอาชีพอย่างจริงจัง ในขณะที่ของประเทศไทย การแนะแนวอาชีพเป็นลักษณะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นมาทีละน้อย แต่ในปัจจุบัน มีเหตุการณ์ปัญหาคนว่างงานในสังคมเกิดขึ้น เป็นเหตุให้ทางรัฐบาลให้ความสำคัญกับการแนะแนวอาชีพมากขึ้น จึงเป็นที่คาดหวังว่า การแนะแนวอาชีพของไทยคงจะได้มีการแพร่ขยายออกไปในอัตราที่รวดเร็วกว่าเดิม.